

HOMILIA EN LA MISSA DE LA NIT DE NADAL

Un dia, d'una nissaga, en un lloc, un infant i uns testimonis. Aquest podria ser el titular de la gran notícia que celebrem aquesta nit. No ens quedem, però, en recordar el fet i creure que quan es feia el cens manat per Cèsar August, del llinatge de David, en una establia de Betlem, va néixer Jesús, fill de Maria, i uns pobres pastors foren els únics testimonis del naixement del Messies, del Fill de Déu.

Enguany, m'agradaria mostrar que cada any celebrem el misteri de Nadal perquè en alguna ocasió, en el fons de la nostra ànima, malgrat la brutícia i la misèria, l'esperit de l'infant de Betlem hi puguin trobar estada i aleshores els més senzills puguin contemplar el miracle de la vida nova de Déu.

Avui celebrem el naixement del Salvador per a fer possible el nostre dia, a la nostra nissaga, en la nostra ànima, la vida nova de Crist, assegurada per una colla de testimonis.

***

Un dia. Som éssers històrics. Vàrem ser engendrats un dia concret. Vàrem néixer tal dia de tal mes de tal any. Us vàreu casar o ens vàrem ordenar en una data que recordem. I si Déu vol morirem un dia que només Ell sap. Si tot això tan important ha passat o passarà un dia concret, més encara la visita de Déu a la nostra ànima.

Fórem batejats i confirmats un dia que portem gravat en una medalla o hem inscrit en un llibre. Rebérem la primera comunió amb il·lusió i emoció un bonic dia de primavera. Ens convertirem, després d'anys de viure perduts, aquell dia que mai més oblidarem. Hi ha un dia, doncs, que Déu neix en la nostra ànima.

Potser ja ha succeït i avui en la litúrgia en celebrem l'aniversari o simplement ho recordem amb agraïment. Potser avui succeirà, perquè necessitem que l'Emmanuel –el Déu amb nosaltres–, Jesús –el Déu que salva–, vingui a les nostres vides, ens alliberi de la solitud que ens atordeix i ens salvi de les esclavituds que no ens deixen viure.

Una nissaga. Josep era descendent de David, per això ell i la seva esposa hagueren de viatjar a la ciutat de Betlem per censar-se. Déu havia disposat que el seu fill nasqués a la ciutat del seu llinatge per subratllar que era el Messies i que s'havia empeltat en la humanitat: en una família concreta, d'un lloc ben reconegut.

No hem llegit l'evangeli que tocava, el de la missa de la vigília de Nadal. Si ho haguéssim fet, hauríem escoltat la genealogia de Jesús, des d'Abraham fins a Josep, passant per patriarques, reis, sense ocultar tots els pecadors presents en els seus avantpassats. Si Jesús va néixer en una nissaga en la qual hi havia traïdors, impostors, prostitutes, adúlter, estrangers, idòlatres, assassins; si no va seleccionar un llinatge de purs, no estarà disposat a néixer en la meua ànima aquesta nit santa tot i que soc fill d'una tropa que déu-n'hi-do? Jesús no va venir a salvar els justos, sinó els pecadors!

Un lloc. Una establia. Un corral. Ple de brutícia. Josep va endreçar-ho tan bé com va poder. I Déu va néixer en un lloc indigne. Pobresa, rebuig... tot el que vulgueu, però avui deixeu-me pensar que va néixer en un estable perquè pensava en totes les ànimes envilides i miserables en les quals voldria habitar al llarg de la història. La nostra ànima és el racó embrutit pel pecat on Jesús vol habitar.

Potser ja fa temps que hem fet una mica d'endreça, però una cova de lladres sempre en conserva les marques. Amb tot, tan bon punt s'hi fa present la llum, tot canvia. La llum de Déu fa brillar els terarans i els converteix en fils d'argent. Transmuta la palla i la fa semblant a l'or. La seva presència fràgil i tendra converteix la humil menjadora en un bressol magnífic. Els àngels transformen aquell racó infecte en un racó de cel.

Heus ací la reforma que Déu vol fer en la nostra ànima. Vol fer-nos passar d'una ànima de la qual es podria dir *esta casa es una ruina* al castell magnífic, ple d'estances, de murs de cristall, on habita Déu que ho fa brillar tot, del qual ens parla santa Teresa a *Las Moradas*.

Un infant. Cada naixement és una nova vida. Un projecte que comença, un recorregut extraordinari i sorprenent. Un infant és vida, oportunitat, novetat, esperança, benedicció. Un poble que no reconeix i venera la vida i els infants és un poble agonitzant. És un poble que més tard o més d'hora morirà.

Una ànima que tanca les portes a la vida de Déu és una ànima abocada a la mort. Una ànima que permet que sigui infantat en el seu interior la vida nova de Déu esclata lluminosa i vital i contagia a tots els qui l'envolten d'una vida alegre i serena que ho impregna tot. A Betlem va néixer l'infant Déu. En cadascun de nosaltres Déu vol fer néixer la seva vida, perquè en tinguem a desdir.

Finalment, uns testimonis. Si el naixement del Salvador fou ben discret, més ho és el seu naixement en l'ànima de cada home i de cada dona. Ningú

s'esperava el Messies naixent d'una dona, malgrat que ho hagués predit el profeta Isaïes: els semblava impensable i incompreensible. Menys encara podien imaginar que naixeria en la misèria anònima d'aquella establia. Déu, però, sabia el que es feia. Sí, sí, el qui volia habitar cada home i cada dona havia de néixer en un lloc discret i impensable.

Hi va voler uns pastors per testimonis. Sí! Uns homes senzills i crèduls, capaços de fer cas a una aparició d'àngels i, sobretot, promptes a veure el misteri en l'ordinarietat d'un naixement. De ben segur que la seva visita ajudà Maria i Josep capficats per entendre com Déu feia les coses.

Com sabreu que Déu ve a habitar-vos? Notareu molts moviments a l'ànima? Experimentareu molts canvis? Potser sí. Però el que és segur és que hi haurà testimonis que us ajudaran a adonar-vos-en. Apareixeran al vostre voltant, persones senzilles que se us aproparan, moguts per Déu, necessitats de contemplar en vosaltres l'esperança que ells necessiten. En contacte amb vosaltres contemplaran, creuran, confessaran i partiran plens d'una gran alegria.

***

Som-hi tots! Aquesta nit és santa. Aquesta nit és memorial, renovació de l'experiència, de la visita de Déu a la nostra ànima. Aquesta nit és la sorpresa d'aquesta visita inesperada i salvadora que potser tindreu ocasió de viure per primera vegada.

Sempre ens hem imaginat que els pastors van anar al portal a fer homenatge al Messies de Déu. Les nades, els poemes, els pessebres i els pastorets ens han fet imaginar que van portar ofrenes per a l'infant –gerres de llet i de mató, pots de mel, cistelles de figues i nous, mantes i feixos de llenya... Però la paraula diu “havent-lo vist amb els propis ulls, van contar el que els havien dit d'aquell infant”. Allò que van fer els pastors fou contemplar, creure i confessar. L'adoració dels pastors no fou a l'estil dels homenatges reials, farcits de regals i presents. La seva adoració fou deixar-se meravellar, experimentar la visita en l'ànima i testimoniar-la amb proclamacions i alegria.

La visita de Déu a l'ànima humana segueix aquesta dinàmica: contemplar l'obra de Déu en la història, creure en el fons del cor bo i experimentant la seva presència salvadora i confessar-ho amb la vida i amb la paraula. Heus ací, doncs, la nit propícia per a fer això, sigui per a reviure la visita del Salvador o per acollir-la per primera vegada.

Als més petits, aquí davant de la imatge de l'infant, us invito a contemplar, a creure i a confessar. Ja veureu com no quedeu indiferents. Els més grans també ho podreu fer mentre farem una processó amb la imatge pel passadís central. Més encara ho podreu fer en el moment de contemplar i acollir Jesús, l'infant de Betlem, mort i ressuscitat, per mitjà de la comunió eucarística. Serem humils i senzills com els pastors perquè es renovi o succeeixi aquest miracle?

Catedral de Solsona, 24 de desembre de 2020